

OTČE NÁŠ ... ZDRÁVAS MARIA ...

V jednom akčním filmu měla policie spadenou na špióna z rozvědky cizího státu. Několikrát jej vyslyšeli, ale on stále tvrdil, že cizímu státu neslouží, že vlastně ani tu cizí řeč nezná... Když však najednou musel na operaci, počkala si policie v pokoji, ve kterém se tento podezřelý muž bude probírat z narkózy, a dočkala se: Nemocný v okamžiku, kdy se probíral ze spánku do bolesti, promluvil několik vět ve vlastní řeči – a tím se prozradil, že je cizinec. Policejní psychologové si totiž byli jisti, že člověk ve velké bolesti přestane hrát hru a jako malé dítě vše prozradí – i svou mateřskou řeč.

Mateřská řeč se nezapomíná. Můžeme se odstěhovat na opačný konec světa a mluvit dlouhá léta jinou řečí, přesto řeč, kterou nás naučili táta s mámou, se nezapomene nikdy. Můžeme být zranění, nemocní, ale na slova „pomoc“, „maminko“, „táto“, „díky“... se nezapomíná.

Je ale zajímavé, že to neplatí jen o rodině, mateřské řeči. Jako kněz jsem zažil už mnohokrát něco podobného s modlitbou Otče náš a Zdrávas Maria, a to u těžce ne-

Foto: wikipedia.org

mocných. Lidé, kteří byli tak vážně nemocní a vyčerpaní, že už s nikým nemluvili a na otázky neodpovídali, se dokázali přesto všechno přidat k modlitbě, kterou jsem jim nahlas předříkával. Nebyli schopni mluvit, nic si nepamatovali, ale tyto dvě modlitby si vždy jako zázrakem vzpomněli a dokázali se je modlit spolu se mnou.

Dá se tedy říct, že kdo se naučil tyto modlitby, už je nikdy nezapomene. Jsou to naše „mateřské modlitby“. Obrácíme se při nich ke svému Otci na nebesích i ke své Matce Marii, která se za nás stále přimlouvá. A protože se modlíme, aby za nás prosila stále, teď i v okamžiku naší smrti, je dost možné, že všem těm těžce nemocným lidem právě ona – Panna Maria – vyprosila ten kousek zdravé paměti a aspoň malinko síly k tomu, aby se mohli pomodlit tyto vzácné modlitby. Tak se těmto lidem vlije do duše nová posila a naděje do jejich těžké situace.

I kdybychom se tedy chtěli modlit sebevíc zajímavěji, pestřeji a nebo třeba vlastními slovy, nikdy nezapomeňme na tyto dvě modlitby: Otče náš a Zdrávas Maria. Jsou jako náš chleba. Někdy nám chutnají více, někdy se nám zdají být tvrdé. Ale jedno mají společné, jsou to naše mateřské modlitby, které – když se je naučíme – nám zůstanou tak hluboko zaryté v srdci, že je nikdy nezapomeneme a vzpomeneme si na ně i tenkrát, když bude úplně nejhůř a když to s námi bude třeba velice špatné.

otec Jiří Kaňka

CO JE ŠPATNÉ NA UMĚLÉM OPLODNĚNÍ?

Proč církve zakazuje umělé oplodnění, když díky němu mohou někteří lidé mít vlastní dítě?

Jenda 17 let

Ahoj Jendo, to je velice důležitá otázka, která se týká stále většího počtu párů, které rodinu chtějí, ale nemohou ji mít. To, že někdo nemůže mít dítě, a takových párů, co se o dítě snaží přirozenou cestou více než rok, ale z mnoha důvodů jim to prostě nejde, je asi 20–25 %. To je každý čtvrtý až pátý pár. A to je hodně. Dokonce se někdy mluví o epidemii neplodnosti. Dříve na těchto číslech nesly větší podíl ženy, dnes dramaticky narůstá neplodnost mužů, takže nynější poměr příčin neplodnosti je 50 % žen a 50 % mužů. Jsou za tím různé zdravotní problémy, ale velmi často se žádný důvod nenajde. Ale co s tím?

Nedá se to tak jednoduše odbyť tím, že prostě dítě mít nemůžu, tak to musím přijmout, příroda nebo Bůh to tak chtěli, tak mi nezbyvá nic jiného, než se s tím smířit. Ono to totiž k mému mužství nebo ženství nějak patří. Zvláště pro ženy je to někdy velmi palčivá věc... A přiznejme si i my chlapi, jak bychom se cítili, kdyby nám někdo řekl, že jsme ne-

plodní... Tak jaký jsem to chlap? Neuteče ode mě moje žena, moje milá? Je to jedno velké trápení.

Jednou z odpovědí na tuto těžkou životní situaci může být i úvaha, že jsme jako bu-

doucí rodiče vedeni takovou láskou vůči sobě navzájem, že překonáme i obtížné spojené s oplozením ve zkumavce a přivedeme na svět dítě ne kvůli nám, ale kvůli němu

samotnému, prostě proto, že chceme, aby bylo na světě, abychom je mohli milovat, aby ono mohlo milovat nás a aby je mohl milovat Bůh. Oficiální názor církve však odmítá zasahování všech složitějších technologií do rozmnožování člověka právě kvůli té vši technice, která manipuluje se vznikem člověka. Zásadním problémem je vznik embryí, která jsou zmrazena a o která pak nikdo nestojí, respektive o ně nestojí jejich rodiče. Tato embrya však jsou z katolického pohledu zmražené lidské osoby. A to je velký problém, protože člověk je osobou ať před narozením, nebo po něm. S tím, že jsme osoby, pak souvisí rozvoj naší svobody a vztahu k Bohu, tedy něco, co je pro život každého člověka naprosto zásadní.

Za odpověď děkujeme doktoru Jaromíru Matěj-

kovi, vysokoškolskému učitelu lékařské a teologické etiky v Praze a dětskému lékaři

Foto: 123rf.com

Žít se má bez kompromisů a naplno!

RADIM UCHÁČ
(39 let)

Vystudoval Průmyslovou školu elektrotechnickou, Teologickou fakultu UK v Praze

Prezident Hnutí Pro život ČR

Ženatý, má šest dětí

Záliby: historie, zkoumat jak věci fungují, snowboarding

S dětmi na divoké vodě

Radim Ucháč je prezidentem Hnutí pro život ČR a současně tatínkem šesti dětí. Co je naplní jeho práce a co přináší život s více dětmi, už samo o sobě slibuje zajímavý rozhovor.

Cím jste chtěl být jako malý kluk?

Jako malý jsem obdivoval popeláře, jak jezdí vzadu na autě. Občas se i dnes zasním, že by nebylo špatné zkusit to třeba na týden.

Nyní jste prezidentem Hnutí Pro život ČR. Můžete nám je stručně představit?

Jedná se o organizaci, která má za cíl zastavit umělé potraty v naší zemi.

Co je vlastně umělý potrat?

Je to zabití dítěte před narozením lékařem – gynekologem. Stát to u nás umožňuje do třech měsíců těhotenství, kdy už dítě má vyvinuty všechny základní orgány. Ženy chodí na potraty ze strachu, protože se cítí odmítnuté, bezradné a bez opory muže.

Kolik potratů se v České republice provádí?

Tímto způsobem je usmrceno ročně 23 tisíc dětí. Každé páté počaté dítě.

Jaké máte záliby, které Vám pomáhají nemyslet stále jen na boj proti potratům?

Tím, že naše děti nechodí do školy, ale učíme je doma, nás to také nutí se vzdělávat. S manželkou a dětmi chodíme na exkurze, výlety, šachy... Koničky mám ale dva. Rozebírat věci a někdy je i opravit. A pak hledat pravdu, zvláště v historii. Ta je od středověku po současnost u nás systematicky falšovaná. A vždy mne překvapí, jaké lži nás učili o revolucích, osvícenstvích, příčinách a prů-

běhu světových válek, poválečném vývoji až po současnost.

Není to náročné učit děti doma? To asi není pro každého.

Osobně si myslím, že je to mnohem méně náročné než posílat děti do školy. Stejně se děti pak musí učit odpoledne, dělat úkoly, a když něco neumí, nastupují rodiče, aby je to doučili. Když se děti učí doma, snídají třeba v osm, za dvě až tři hodiny zvládnou, co je třeba, a odpoledne a o víkendech mají čas na hromadu aktivit. Je to bez stresu a je to efektivnější.

Ale když učíte šest dětí?

Musíte dobře vychovat ty první a ty mladší se už učí od starších. Je to naopak mnohem jednodušší.

Přece to musí mít nějaké nevýhody...

Nevýhoda je jedna, že minimálně jeden z rodičů nemůže chodit do práce – většinou maminka, a to znamená poloviční příjem pro rodinu.

Takže do školy vůbec nechodíte?

Párkrát ročně na přezkoušení.

Jaké výhody a nevýhody vůbec přináší to, že máte šest dětí?

Asi samozřejmě více práce a musíme samozřejmě více zvažovat, co kupujeme - ale to musí každý. Naopak výhod je celá řada: mnohem více zážitků, radosti, akcí. Jen narozeniny a svátky slavíme 16x ročně, a to ještě doma a u prarodičů. Vše zorganizovat je někdy pořádný adrenalin.

Jakým autem společně cestujete? :-)

Díval jsem se, s čím jezdí popeláři, ti totiž nemohou mít nějakou poruchovou šunkku. A pak jsme si pořídili Mercedes Vito pro de-

vět osob. Jeli jsme ho koupit do bazaru do Německa a až po návratu domů jsme zjistili, že první majitel byl Bundeswehr (německá armáda). Auto bylo skoro neojeté, jen mělo rezavé šrouby v motoru od neustálého mytí. Zatím do něj šestým rokem lijeme jen olej a naftu.

Hnutí Pro život ale není jediná Vaše činnost. Kde všude dnes pomáháte?

Pomáháme s vydáváním čtrnáctideníku RC Monitor a časopisu Milujte se. Na svém serveru hostuju zpravidla bezplatné weby asi 300 farností a dalších subjektů. I Tarsicius ho nějakou dobu vytěžoval. :-) Pomáhám s provozem elektronické knihovny (libri-nostri.catholica.cz), s elektronickým breviářem (breviar.op.cz) a životopisy svatých (catholica.cz).

Za co jste Bohu v životě nejvíce vděčný?

Za svou manželku Kateřinu.

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Že mají hledat, kde je Pán Bůh chce mít, a pak žít bez kompromisů naplno. Extrémně. Jako ve sportu. A odpočinek až na věčnosti.

Děkujeme za rozhovor a přejeme Boží požehnání ve všem, co děláte.

Se svojí ženou Kateřinou

Foto: archiv R. Ucháče